

Це було так недавно – це було так давно...

Час іде і його не спинити. Адже не скажеш: «Зупинись, мить! Ти прекрасна!». Але пам'ять – це те, що раз у раз повертає нас у минуле, туди, де ти знаходиш щось невлучно прекрасне, те, що пам'ятаєш усе життя.

Спогади, спогади! Хоч і кажуть деякі «мудреці», що не можна жити минулим, але без нього не може бути і сьогодення, і майбутнього.

Так, я повертаюся у далекі 50-ті роки ХХ століття. Ошатний триповерховий будинок по вул. Пушкінській, де зараз розташований природничий факультет. У 50-ті роки це був єдиний навчальний корпус Житомирського педагогічного інституту імені Івана Франка. Тут два факультети – історико-філологічний та фізико-математичний. У 1950 році на історично-філологічний факультет (спеціальність «Російська мова та література») вступила я. Теперішній центральний корпус і корпус бібліотеки були вщент зруйновані страшною війною 1941–1945 років.

Бібліотека... Так, вона була, бо без неї не могло бути навчання. Але це не нинішній центральний корпус бібліотеки та читальні зали. Вона була розташована у тому ж корпусі по вул. Пушкінській, на першому поверсі у двох кімнатах. Але як ми туди поспішали, щоб відстояти чергу і одержати вкрай потрібну книгу!

Я пам'ятаю завідувачку бібліотекою тих років. Вона привітно ставилася до всіх студентів. Штат працівників був невеликий, але обслуговували на високому рівні, поводитись дуже толерантно. Своєю поведінкою вони вчили нас культурі спілкування, адже ми – майбутні вчителі.

Ми були вдячні працівникам бібліотеки, які допомагали нам задовольнити всі наші потреби як майбутніх вчителів. І коли

брав у руки книгу, яка так тобі була необхідна, то відчував, що у твоєї душі оживає щось надзвичайне. Недарма ще колись у сиву давнину бібліотеку називали «аптекою для душі». А О. М. Горький казав: «Всім прекрасним, що во мне есть, я обязан книгам». І це так.

А з яким нетерпінням ми чекали працівників бібліотеки, які приходили до нас із оглядом нової літератури!

Час іде... І ось перед нами нова бібліотека. Центральний корпус по вул. Великій Бердичівській. Заходиш – і поринаєш у світ прекрасного, розумного, доброго, вічного!.. Крім центрального корпусу бібліотеки, у кожному навчальному корпусі університету є власний читальний зал. Книжковий фонд бібліотеки чи не найбільший серед бібліотек Житомира.

Вас оточує надзвичайний світ книги. Тут зустрічають привітні працівники, які щодня виконують колосальну роботу: обслуговування читачів, виставки книг, огляд нових видань...

Заходиш у бібліотеку і хочеться сюди приходити частіше, бо ніякий комп'ютер не замінить живе слово книги. До бібліотеки я приходжу часто, адже вона моя ще з тих самих далеких 50-х років. Ставлення працівників бібліотеки до всіх читачів без винятку доброзичливе. Вони намагаються задовольнити всі ваші запити і бажання у виборі літератури, вміло і дуже тактовно порекомендують ту чи іншу книгу, вони вчать любити її.

Основні користувачі бібліотеки – це, звичайно, студенти. На сьогоднішній день університет

готує фахівців майже за 40 спеціальностями. Треба зуміти задовольнити читацькі потреби усіх: і спеціаліста, і магістра, і аспіранта, і професора, і доцента. І працівники бібліотеки намагаються це робити досконало. Адже треба вміти знайти те слово, той погляд, щоб відвідувач бібліотеки відчув, що на даний момент він головна особа в бібліотеці.

Я давно користуюсь бібліотекою, бо це мій рідний вуз, його я закінчила у 1954 році, потім працювала у ньому з 1961 року на різних посадах. Зараз на пенсії але приходжу в бібліотеку як до близьких мені людей. Змінився склад працівників, прийшли нові, молоді кадри, але таке враження, що вони працюють тут давно. І мені часто здається, що вони прийшли з тих далеких 50-х років, хоча всі вони за своїм віком такі юні. А це багато про що говорить. Вони вміють бути людьми з великої літери, люблять свою справу і віддають їй свої серця.

Не дивно, що Житомирський державний університет імені Івана Франка займає гідне місце серед вузів України. У цьому є заслуга і вашої роботи, шановні бібліотекарі. Бажаю вам усім, мої дорогі, завжди високо і гідно тримати свою професійну планку, всього вам найкращого! І пам'ятайте, що ви – працівники одного з найстаріших і найкращих вузів нашої держави. Так тримати!

З щирoserдечною повагою
до вас
ваш читач
Віра Пилипівна ТИШКЕВИЧ